

HÃY YÊU NHAU KHI CÒN CÓ THỂ

Ngày đẹp trời, một cặp vợ chồng khoảng trên 60 tuổi đến văn phòng luật sư. Họ muốn làm thủ tục ly hôn. Lúc đầu vị luật sư vô cùng ngạc nhiên, nhưng sau khi nói chuyện với đôi vợ chồng, ông đã hiểu ra câu chuyện...

Hơn 40 năm chung sống, cặp vợ chồng này luôn cãi nhau suốt cuộc hôn nhân của họ và dường như chẳng bao giờ đi đến quyết định đứng đắn. Họ chịu đựng được như vậy đến tận bây giờ là vì những đứa con. Giờ con cái đã lớn, đã có gia đình riêng của chúng, đôi vợ chồng già không còn phải lo lắng điều gì. Họ muốn được tự do sau những năm tháng không hạnh phúc. Cả hai vợ chồng đều đồng ý ly hôn.

Hoàn tất thủ tục ly hôn cho cặp vợ chồng này, với vị luật sư, là điều không hề dễ. Ông thực sự không hiểu vì sao, sau 40 năm chung sống, đến tuổi trên 60, đôi vợ chồng ấy vẫn muốn ly hôn.

Vừa ký các giấy tờ, người vợ già vừa nói với chồng:

- "Tôi thực sự yêu ông, nhưng tôi không thể chịu đựng hơn được nữa. Tôi xin lỗi".

- "Không sao mà, tôi hiểu..." - Ông chồng già đáp lời.

Nhìn cảnh này, ông luật sư đề nghị mời hai vợ chồng ăn tối. Người vợ nghĩ:

- "Sao lại không? Dù ly hôn vẫn sẽ là bạn cơ mà".

...Bên bàn ăn, một không khí im lặng đến khó xử. Món ăn mang ra đầu tiên là gà quay. Ngay lập tức người chồng gấp một miếng đùi gà cho vợ:

- "Bà ăn đi, đó là món bà thích mà"....

Nhìn cảnh này, vị luật sư nghĩ "vẫn còn cơ hội cho họ". Nhưng người vợ đã cau mày đáp lại:

- "Vấn đề ở đây đây. Ông luôn đề cao mình quá và không bao giờ hiểu cảm giác của tôi. Ông không biết tôi ghét đùi gà thế nào à?".

Nhưng người vợ không biết, bao nhiêu năm qua, người chồng luôn cố gắng để làm hài lòng bà. Bà không biết, đùi gà là món yêu thích của ông, cũng như ông không biết, bà chưa bao giờ nghĩ rằng ông hiểu bà. Ông không biết bà ghét đùi gà, mặc dù ông chỉ muốn dành những miếng ngon nhất, những điều tốt nhất cho bà thôi.

Đêm đó cả hai vợ chồng già đều không ngủ được. Sau nhiều giờ trằn trọc, người chồng không thể chịu đựng được nữa, ông biết rằng ông vẫn còn yêu bà và không thể sống thiếu bà. Ông muốn bà quay trở lại. Ông muốn nói lời xin lỗi, muốn nói "tôi yêu bà". Ông nhắc điện thoại lên và

bắt đầu bấm số của bà. Tiếng chuông không ngừng reo, ông càng không ngừng bấm máy.

Đầu bên kia, bà vợ cũng rất buồn. Bà không hiểu điều gì đã xảy ra sau tất cả những năm tháng sống cùng nhau đó. Ông ấy vẫn không hiểu bà. Bà vẫn rất yêu ông nhưng bà không thể chịu đựng cuộc sống như vậy nữa.

Mặc cho chuông điện thoại reo liên hồi, bà không trả lời dẫu biết rằng đó chính là ông. Bà nghĩ:

- “Nói làm gì nữa khi mọi chuyện đã hết rồi. Mình đòi ly hôn mà, giờ đâm lao phải theo lao, nếu không mất mặt lắm”.

Chuông điện thoại vẫn cứ reo và bà quyết định dứt dây nối ra khỏi điện thoại.

Bà đã quên rằng ông bị đau tim...

Ngày hôm sau, bà nhận được tin ông mất. Như một người mất trí, bà lao thẳng đến căn nhà của ông, nhìn thấy thân thể ông trên chiếc đĩ-văng, tay vẫn giữ chặt điện thoại. Ông bị nghẹt máu tim trong khi đang cố gắng gọi cho bà. Bà đau đớn vô cùng. Một cảm giác mất mát quá lớn bao trùm lên tâm trí.

Bà phải thanh toán tài sản của ông. Khi bà nhìn vào ngân kéo, bà thấy một hợp đồng bảo hiểm, được lập từ ngày họ cưới nhau, là của ông làm cho bà.

Kẹp vào trong đó, bà thấy có một mẫu giấy ghi rằng:

“Gửi người vợ thân yêu nhất của tôi. Vào lúc bà đọc tờ giấy này, tôi chắc chắn không còn trên cõi đời này nữa. Tôi đã mua bảo hiểm cho bà. Chỉ có 500 ngàn đô thôi, nhưng tôi hy vọng nó có thể giúp tôi tiếp tục thực hiện lời hứa của mình khi chúng ta lấy nhau. Tôi đã không thể ở cạnh bà nữa. Tôi muốn số tiền này tiếp tục chăm sóc bà. Đó là cách mà tôi sẽ làm nếu như tôi còn sống. Tôi muốn bà hiểu rằng tôi sẽ luôn luôn ở bên cạnh bà. Yêu bà thật nhiều!”.

Nước mắt bà tuôn chảy. Bà cảm thấy yêu ông hơn bao giờ hết. Bà muốn nói lời xin lỗi, muốn nói “tôi yêu ông”. Nhưng ông đã không thể nghe được nữa.

...Khi bạn yêu một ai đó, hãy cho họ biết, vì bạn không lường trước được ngày mai sẽ ra sao. Hãy học cách xây đắp hôn nhân hạnh phúc. Hãy học cách yêu nhau nhiều hơn, vì người bạn yêu thương chứ không vì bất kỳ điều gì khác.

...Có bao giờ bạn bỗng giật mình khi nghĩ đến những gì mình đã lỡ bỏ qua không?

Ngọc Trân